

РЕШЕНИЕ

№ 19996

гр. София, 11.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **12110** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба на И. О. П. от [населено място], действащ чрез адв. Н. Г., срещу Решение № 1040-21-665/11.11.2024 г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № 212-00-5068-7 от 15.05.2023 г. на ръководителя по изплащането на осигуряването за безработица, с което на жалбоподателя е разпоредено да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица, изплатено за периода от 30.03.2020 г. до 07.06.2020 г. в общ размер на 1 938.60 лв. – главница, поради обстоятелството, че лицето не е имало качеството „осигурено лице“ по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО. Жалбоподателят обжалва решението, като моли същото да бъде отменено като незаконосъобразно. Оспорва извода, че няма качеството осигурено лице, тъй като е извършвал трудова дейност и респ. е имал осигурителни права. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да отмени решението и потвърденото с него разпореждане. Претендират се разноси по делото.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ-С. град, чрез процесуалния си представител юрк. Б.

оспорва жалбата като неоснователна по мотивите изложени в оспореното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът приема за установено следното:

За И. О. П. в ТП на НОИ - С. град от „ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД са били подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от дружеството, които се отнасят за периода 01.11.2018г. до 29.03.2020г. За времето от 30.03.2020 г. до 07.06.2020 г. на жалбоподателя е изплатено обезщетение за безработица в размер на общо 1 938.60 лв. Тези обстоятелства не са спорни по делото.

На осигурителя е извършена проверка по разходите на ДОО, резултатите от който са отразени в нарочен протокол - констативен протокол № KB-5-21-01297539/14.02.2023 г. В рамките на проверката е установено следното:

„ВЕРСУС ГРУП“ ЕООД е регистрирано на 19.03.2010 г. с едноличен собственик и управител - Л. О. С.. Съгласно вписване в Търговския регистър от 04.01.2017 г. дружеството е с едноличен собственик на капитала и управител И. Г. К., което по данни от ТРРЮЛНЦ е управител/собственик на 24 дружества основно придобити през периода 2020 - 2022 г.), със седалище и управление: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, ап. 16. Установено е, че преди да бъде вписан за собственик и управител на дружеството, И. К. е заемал ниско платените длъжности като „охранител“ и „пазач“. Към момента на проверката за лицето липсва подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ. За него не са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО и няма заявено самоосигуряване.

В периода след придобиване на дружеството от К., за времето от 06.07.2018 г. до 01.09.2022 г. по данни от Регистъра на трудовите договори, от името на дружеството са подадени 10 уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда за лица на следните длъжности: 1 „търговски представител“ с код на икономическа дейност „търговия на дребно с парфюмерийни и козметични стоки и тоалетни принадлежности“ и 9 лица на длъжност „сервитьор“, сред които и жалбоподателят И. П.. Установено е, че от месец юни до м. август 2022г. няма данни за внесени осигурителни вноски за наетите лица, както и че дружеството не е подавало ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периода 2016 - 2021 г., че дружеството не притежава недвижими имоти, пътни превозни средства, няма данни да стопанисва обект на някакво друго основание. Събрана е информация от данъчните органи, че дружеството не е декларирало изплащането на възнаграждения на деветте лица, назначени за сервитьори. По отношение на дружеството е установена от данъчните органи, че е извършвана онлайн търговия, както и че към 09.2022г. договорите с лицата, наети като сервитьори са

прекратени. Направен е опит да се изискат обяснения и сведения от представителя на дружеството, но контакт с него не е осъществен, въпреки положените усилия в тази връзка.

В рамките на извършваната от ТП на НОИ – С. град проверка е бил потърсен за даване на обяснения и сведения и жалбоподателят, но изпратеното до него писмо по пощата е върнато като „непотърсено“. Писмата до други петима от сервитьорите също не са били доставени, а другите трима не са се отзовали на искането за събиране на сведения.

На база тези констатации е изведен извод, че дружеството не е осъществявало реална стопанска дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на девет лица като сервитьори, което означавало съответното, че назначените лица не са извършвали трудова дейност и респ. нямат качеството на осигурени лица, като по този повод на дружеството са дадени указания да заличи подадените данни за тях, включително и тези за И. О. П., доколкото осигурителните вноски в случая са недължими, тъй като не са възникнали осигурителни правоотношения. Впоследствие данните са служебно заличени.

При тези обстоятелства и на тези фактически основания е издадено Разпореждане № 212-00-5068-7 от 15.05.2023 г. на ръководителя по изплащането на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 114, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 т. 2 от КСО е разпоредено И. П. да възстанови добросъвестно полученото обезщетение за безработица в размер на 1938.60лв. Разпореждането е мотивирано с обстоятелството, че И. П. не е бил „осигурено лице“ по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл. 10, ал.1 от КСО - за лицето са били подадени неправомерно данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО, тъй като не е имало качеството осигурено лице.

Разпореждането е обжалвано по административен ред. С Решение № 1040-21-665/11.11.2024 г. на директора на Териториално поделение на НОИ - С. град жалбата срещу разпореждането е отхвърлена.

От събраните по делото гласни доказателства се установява, че жалбоподателят заедно с други лица сред които и свидетелите, разпитани по делото, са полагали труд за „В. груп“ най-общо като сервитьори в заведение в [населено място], известно като „П. клуб“ в периода 2018г. – 2020г. Договорите им са прекратени по повод на наложените ограничения по повод ковид епидемията. Показанията на свидетелите, един от които е брат на жалбоподателя, са логични и последователни, съответстват на общо известни факти като тези за периода на въвеждането на

ограничителните мерки поради КОВИД и затварянето на заведенията. Няма основание показанията на брата на жалбоподателя само поради съществуващата връзка по между им да се отрекат като недостоверни. Показанията на свидетелите не се опровергават от останалия събран по делото доказателствен материал и конкретно от установените в хода на проверката на осигурителя обстоятелства. Неспазването на осигурителното и данъчното законодателство от страна на осигурителя, колкото и да е съществено, не обосновава като единствено възможен изводът, че от него не са били наети лица, които да извършват за него трудова дейност. В тази връзка следва да се посочи, че протоколът за извършената проверка се ползва с удостоверителна сила само по отношение на установените факти в хода на проверката, но не и по отношение на направените въз основа на тях фактически и правни изводи, каквото несъмнено представлява съждението, че дружеството не е осъществявало реална търговска дейност. Обстоятелството, че е налице влязло в сила съдебно решение, по дело, по което страни са братът на жалбоподателя В. П. и директорът на ТП на НОИ, с което е отхвърлена жалбата на В. П. срещу решение на директора на ТП на НОИ за оставяне в сила на разпореждане за връщане на полученото обезщетение за безработица, постановено въз основа на аналогични обстоятелства, не променя изводът за достоверност на показанията на свидетелите, тъй като обсъжданото решение не се ползва нито със СПН по отношение на факта дали братът е работил и респ. дружеството е осъществявало дейност, нито с обвързваща удостоверителна сила на мотивите по отношение на тези обстоятелства. Въз основа на подадените уведомления по чл. 62 от КТ от осигурителя и събраните гласни доказателства по делото съдът приема, че жалбоподателят е полагал труд за осигурителя като сервитюр в заведението в [населено място] и е имал качеството на осигурено лице, независимо, че за него не са плащани осигурителни вноски, че дружеството не е отчитало дейност си чрез подаване на ГДД и въпреки всички други установени нарушения на данъчното законодателство, извършени от дружеството.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Потвърденото

разпореждане е издадено от ръководител по изплащането на осигуряването за безработица в ТП на НОИ – С.-град. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

При преценката на съответствието на акта с материалния закон, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО урежда, че наред с друго, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването. Безспорно е установено по делото, че за жалбоподателят не са били внесени такива осигурителни вноски, а след служебно заличаване на подадените данни от осигурителя за жалбоподателя, за него не са и дължими осигурителни вноски за периода преди настъпване на риска. При тези обстоятелства, независимо, че същият е претърпял труд, имал е качеството „осигурено лице“ и добросъвестно е получавал обезщетение за безработица, предвид служебно заличените впоследствие данни, подавани от осигурителя за него по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, които се отнасят за периода 01.11.2018г. до 29.03.2020г. и респ. поради отпадане на дължимостта на осигурителните вноски, съдът намира, че са били налице основания по чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО – след изплащането на обезщетението са налице нови данни, които имат отношение към правото на обезщетение.

По изложените съображения съдът приема, че оспореното решение е законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена. При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалия по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл. 24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град,

трето отделение, 15 - ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. О. П. от [населено място] срещу Решение № 1040-21-665/11.11.2024 г. на Директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане 212-00-5068-7 от 15.05.2023 г. на ръководителя по изплащането на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА И. О. П. от [населено място] да заплати на Териториално поделение НОИ – С.-град съдебни разноски в размер на 100 (сто) лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14– дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.